

Powstanie „Solidarności” - ruch opozycyjny w Polsce

NSZZ Solidarność czyli Niezależny Samorządowy Związek Zawodowy „Solidarność” powstał 17 września 1980r. na skutek zawarcia porozumień sierpniowych - Szczecin - Gdańsk - Jastrzębie Zdrój oraz Huta Katowice - 1980r. Głównym powodem porozumień było stworzenie autentycznych reprezentantów klasy pracującej, stojącej w obronie praw pracowników. Utworzenie „Solidarności” nastąpiło przez porozumienie wielu komitetów strajkowych połączonych w MKS - Międzyzakładowym Komitecie Strajkowym. Komitety te z czasem przekształciły się w komisje założycielskie. Rejestracja NSZZ „Solidarność” przez Sąd Najwyższy nastąpiła 10 listopada 1980r. w Warszawie.

„Solidarność” miała charakter organizacji łączącej cech związku zawodowego i masowego ruchu społeczno - politycznego. Związek zrzeszał około 10 mln członków, pochodzących ze wszystkich warstw społecznych oraz grup pracowniczych. Główna siedziba „Solidarności” znajdowała się w Gdańsku. Współzałożycielem i pierwszym przewodniczącym związku był Lech Wałęsa - prezydent RP w latach 1990-1995.

Działalność związku odwołuje się do zasad solidarności pracowniczej, chrześcijańskich norm etycznych, polskich tradycji niepodległościowych i idei sprawiedliwości społecznych.

NSZZ „Solidarność” powstał w celu obrony praw pracowniczych oraz obrony miejsc pracy, w tym możliwość do zrzeszania się w związki zawodowe działające na rzecz podmiotowości i godności człowieka. Mowa tutaj o bezpiecznej pracy w godziwych warunkach za odpowiednie wynagrodzenie, z uwzględnieniem prawa człowieka do wypoczynku. W celach działalności związku mowa również o solidarności z osobami bezrobotnymi, uczestnictwo w działaniach na rzecz tworzenia nowych miejsc pracy oraz opieka socjalna dla osób pozostających bezrobotnymi. Na działalność „Solidarności” składają się także podnoszenie kwalifikacji zawodowych członków oraz działania na

rzecz powszechnej dostępności usług publicznych.